

Česká obranyschopnost hoří ve všem. Nejsou lidi, ani technika, finance. Je to výsledek letitého zanedbávání

 radiouniversum.cz/hynek-jiri-1d-ceska-obranyschopnost-hori-ve-vsem-nejsou-lidi-ani-technika-finance-je-to-vysledek-letiteho-zanedbavani/

Jiří Hynek Díl 1/3

Text 2.4.202431 min Přehrát

#Bezpečnost

Není dne, abychom od politiků neslyšeli nebo nečetli, jak velké úsilí a finance vynakládají na pomoc Ukrajině. Mluví se o pomoci nejen uprchlíkům z Ukrajiny, kteří u nás žijí, ale také o zásobování Ukrajiny těžkou technikou, výzbrojí, výstrojí, municí a podobně. Na Západě se píše o tom, jak se české exekutivě podařilo sehnat statisíce kusů dělostřelecké munice pro Ukrajinu. Někomu to zní dobře, skvěle, jiného to leká, a někteří s tím nesouhlasí. Všichni si ale dokážou představit, že sklady zbraní nejsou bezedné, a naše schopnosti vyrobit zbraně a munici nejsou neomezené. V jaké situaci jsme tedy nyní, a jak to do budoucna vypadá s našim arzenálem? O tom si budu povídat s prezidentem Asociace obranného a bezpečnostního průmyslu České republiky, a také s vedoucím naší delegace při poradní skupině NATO pro průmysl, s Jiřím Hynkem.

Martina: Nejdříve tedy o tom, jak se o nás mluví ve světě. V Evropě i ve Spojených státech se v poslední době hodně skloňovalo jméno České republiky, a tentokrát tedy v pochvalném duchu, nejčastěji padala slova a o tom, že zatímco Západ o pomoci Ukrajině často jen mluví, našim představitelům se podařilo sehnat statisíce kusů dělostřelecké munice. A mě by zajímalo slyšet od tebe, jako od šéfa Asociace obranného průmyslu: Je to úspěch?

Jiří Hynek: V prvé řadě bych řekl, že to úsilí dělali především obchodníci, lidé zkušení, kteří věděli, kam se v minulosti vezla stará sovětská technika, a kam se vezla munice. A jak to tak v životě bývá, někdo si to odpracuje, a jiný se k úspěchu přihlásí. Takže politici se většinou přihlašují k tomu, co za ně odpracoval někdo jiný. Ale já to považuji opravdu za úspěch, ale není to úspěch okamžitý – takto to běží už druhým rokem. To není nic nového.

Martina: Jiří, mně se vybaví – ihned poté, cos to řekl – film Pán války. Asi jsi viděl?

Jiří Hynek: Ano.

Martina: Myslíš, že tento úspěch má za sebou nějaký Nicolas Cage?

Jiří Hynek: Ne, v žádném případě ne. Tento film je velmi zábavný, mně se osobně velmi líbil. Ale tento obchod vypadá úplně jinak. Není to, jak se říká, žádná levárna, není to nic takového, že by se někde něco dělalo špatně. Je to o tom, že obchodník má znalosti, má

kontakty, má zkušenosti, a všechno probíhá na základě řádných licencí. A žádný obchod, legální obchod, není tak monitorován, jako obchod s vojenským materiálem. Takže žádný Nicolas Cage, ale úspěch to je.

Martina: Dělostřelecká munice je v tomto typu konfliktu, ke kterému dospěl na Ukrajině, asi důležitá, možná klíčová. A tady je otázka, možná klíčová: Hraje skutečně zásadní roli?

Jiří Hynek: V tom způsobu, jak se na Ukrajině válčí, jsem přesvědčen, že ano. Je to možná překvapení pro všechny, protože se nikdy nepočítalo, že proběhne něco, co se dá přirovnat k první světové válce, ale se sofistikovanou výzbrojí. Dneska se vojáci v zákopech nekryjí před odstřelovači, nebo před nepřítelem, ale spíš před drony, které mohou být buď sebevražedné, nebo průzkumné, které zmonitorují pozici, a potom řídí dělostřeleckou palbu. Je to válka, která je neskutečně brutální – na obou stranách spousta mrtvých. A co je ještě horší? Jsou to obrovská množství zranění, která nejsou banální. To není čistý průstřel, to jsou většinou zranění šrapnelem: Kluci jsou bez nohou, bez rukou, s psychickými otřesy, které tam jsou. Je to opravdu velmi brutální válka. Ale dělostřelecká munice bude v dané fázi opravdu rozhodovat.

Demokracie není schopna zmobilizovat hospodářství na válečnou výrobu tak, jako diktatura

Martina: A nějakých 800 tisíc kusů dělostřelecké munice – na jak dlouho to vydrží?

Jiří Hynek: Závisí, jakým způsobem se povede palba, jaký typ munice to je. Já si někdy říkám, že my, jako Západ, nikdy nemůžeme přistoupit na vedení konfliktu tímto způsobem v soutěži, kdo vystřelí víc dělostřeleckých granátů, protože demokracie nikdy není schopna zmobilizovat hospodářství na válečnou výrobu takovým způsobem, jako diktatura. Odbočím: Tady jsou přihlouplé výzvy některých evropských komisařů: „Vyrábějte víc munice!“ To jsou hraběcí rady. Samozřejmě výrobce...

Martina: V továrně na traktory?

Jiří Hynek: Výrobce chce vyrábět víc munice, ne, že by nechtěl, že by si ji shromažďoval, a nechtěl ji prodávat. Ale je to o tom, že když se hypoteticky rozhodnu, že si postavím novou továrnu na municí, tak, než získám všechna povolení, počínaje od vlivu na životní prostředí, takzvaná EIA, stavebního povolení, tak už možná bude po válce. V Rusku to tak není. Tam stačí jeden prezidentský výnos, a stojí nová továrna na municí, vyrábí se, a životní prostředí tam nikoho nezajímá. Proto soutěžit, kdo vyrobí víc munice, není úplně šťastné. Já to zjednodušuji: Zkusme se trefit na první dobrou. To znamená vyrábět kvalitní municí, vyrábět takové technologie, které umožní více efektivní palbu, aniž bych musel spotřebovat obrovské množství munice. Ale v současné době tím, jak dlouhá je hranice na Ukrajině, tím, jak je válka nastavena, tím, že na obou stranách nejsou tak špičkově vycvičené jednotky, si myslím, že jediný způsob pro Ukrajince, jak se ubránit, je dostávat víc dělostřelecké munice. Ale není to cesta pro budoucnost. Není.

Západní společnost zpychla, zblbla, zpřeházela životní hodnoty. Prioritou se staly zvrhlosti. Zapomněli jsme na to podstatné: Vážít si života a zdraví svého i ostatních.

Martina: Jiří Hynku, věřil bys třeba před pěti lety, že povedeme takovýto rozhovor, a budeme se o tom bavit jako o chlebě?

Jiří Hynek: Tím, že jsem z oboru, tak mám, myslím, dost rozsáhlé znalosti dané problematiky, a hodně dlouho mám velmi nepříjemný pocit, že něco může nastat. A to nemusel být konflikt Ukrajina – Rusko, ale mohly to být občanské války ve Francii – mohlo to být v podstatě cokoliv. A teď: Proč mám tento pocit? Západní společnost zpychla a zblbla, úplně zpřeházela životní hodnoty. Vzpomínám si na dopisy, které mám schované po mém dědečkovi, které psal pradědeček prababičce z první světové války, a ona jemu. A na začátku vždycky byla pokora: „Pán Bůh vás opatruj. Modlíme se za vás, abyste přežil, abyste byl zdrav. Jste náš životel. V Klatovech se mi podařilo sehnat mouku, ale už byla poslední.“ A pradědeček píše: „Posílám vám mýdlo, které jsem vyšetřil, zkuste to u žida vyměnit za brambory. Myslím na vás. Modlete se za mě, ať tuto válku přežiji.“ Tito lidé k životu přistupovali s pokorou, a měli krásně srovnané hodnoty. A my v západní Evropě řešíme 37 pohlaví...

Martina: Kdyby jenom...

Jiří Hynek: Jsou pro nás prioritní úplně zvrhlosti, a zapomněli jsme na to podstatné, a to vážít si života, vážít si života druhého člověka, vážít si zdraví, protože si myslíme, že doktoři za nás všechno vyřeší, takže lidé se chovají vůči zdraví velmi nezodpovědně. A také jsme zapomněli na vlastní obranu. A země, která je slabá, která do obrany neinvestuje, je samozřejmě zranitelná. A proto jsou mé nepříjemné pocity již dlouhodobé. Takže to, že vypukla válka na Ukrajině, mě nepřekvapilo. Překvapil mě spíš způsob krutosti, a toho, jakým způsobem tato válka probíhá, protože jsme si všichni představovali, že budou použity moderní prostředky, válka manévrová, a stala se z toho válka zákopová.

Martina: Mimochodem já vždycky potřebuji historiky dokončit: Přežil pradědeček?

Jiří Hynek: Pradědeček válku přežil, ale zemřel krátce poté na útrapy války. Myslím, že umřel pět let po válce.

Americkou doktrínou je vést války co nejdále od amerického území. To USA dělají vždy a jsou v tom úspěšné.

Martina: Tak také ne moc dobrý konec. Ale ty jsi použil termín „zvrhlosti“. Použil bys tento termín i v souvislosti s válkou, které jsme teď svědky, ať už přímými nebo nepřímými?

Jiří Hynek: Tato válka neměla nikdy nastat. Ale vzpomínám si na mého kamaráda – jezdili jsme spolu na plachetnici, bohužel už není mezi námi – a ten vždycky říkal: „Otázka: Co mám dělat, když se dostanu do velké bouře? Odpověď: Nikdy se do takové

bouře nesmíš dostat.“ A tohle je příměr k tomu, co nastalo. Každá válka je selháním diplomacie. Ale válka nastala, a tak se nechci vracet k příčinám, to už bylo zprava zleva. Jsme v situaci, že válka je.

Pro Evropu je to něco hrozného, protože všechny varianty, jak válka může dopadnout, jsou špatné. A od toho jsou diplomaté, aby nás uměli z této situace dostat. Ale bohužel si myslím, že diplomaté v západní Evropě jsou slaboučcí. Není tady žádný světový lídr, který by uměl obě strany dostat k jednacímu stolu. Nebo nechce. Protože pro Čínu je to výhodné, protože ona vyrábí. Bez surovin z Číny se neobejde ani Západ, ani Amerika, ani Rusko. Čína bohatne, prosperuje. Pro Ameriku to také není nevýhodné, protože zatímco Evropa čelí drahým energiím, tak v Americe se nějak energie nezdražily. Navíc americká doktrína je – a já jsem přesvědčen, že pro Američana je toto nejlepší – vést války co nejdále od amerického území. Což dělá vždycky, a dělá to celkem úspěšně. Ale pro Evropu je to průšvih.

Martina: Teď jsem tě nutila spíše trochu filozofovat, a teď tedy vytěžím tvé znalosti zbrojaře: Rusko podle všeho – ve srovnání se Spojenými státy a Evropou – vyrábí skoro trojnásobné množství dělostřelecké munice. Ty jsi řekl, že se nám to bude buď velmi těžce dorovnávat, nebo jsi spíš naznačil, že to je nemožné, protože jak jsi řekl: „Ruský autoritářský režim mnohem lépe mobilizuje průmysl, než je toho schopna demokracie se všemi svými omezeními a ohledy.“ Řekni mi: Co tedy s tím? Říkáš, že dělostřelecké granáty, munice je klíčová, a zároveň jedním dechem říkáme, že ale Rusko jí má nepoměrně více. A asi to nedorovnáme v zaměřovačích tím, že se budeme lépe trefovat? Takže řekni: Co s tím? Není toto už dopředu nastíněné jakési *status quo*?

Jiří Hynek: V každém případě musíme zvýšit výrobu na nějakou únosnou mez, protože se opravdu munice vyrábělo málo. A ona chybí ve skladech všech armád zemí Evropské unie, žádná armáda nemá celou strukturu munice. Měla by mít municí všech typů palebných průměrů, a to na 30 dní vedení boje, od malorážové, pěchotní munice, přes velkorážovou leteckou municí. Je to legrační – my objednááme letadla, ale nevím, jestli jsme k nim objednali i municí. Protože když nebudeme mít k letadlům municí, tak k čemu tato letadla budou?

Martina: Jaká letadla? Myslíš F-35?

Jiří Hynek: Ano, F-35.

Martina: Ale ty nám mají dojít za 15 let, není-liž pravda? Takže si myslím, že v té době už možná bude jedno, jestli je v nich munice, nebo ne.

Jiří Hynek: Aby nám nepřišla letadla, a dalších dvanáct let jsme nečekali na municí?

Covid ukázal, že mezinárodní spolupráce, nefunguje. Když budeme F-35 aspoň servisovat, dělat některé klíčové komponenty, tak pak můžou fungovat i v době války. Jinak ne.

Martina: Touto větou jsi vyjádřil svůj postoj k této objednávce? Můžu to tak chápat?

Jiří Hynek: Já jsem nebyl nikdy podporovatelem nákupu F-35, ale beru to jako fakt – jsou tady. Mou úlohou nyní je, dostat z toho co nejvíc práce pro český obranný průmysl. Beru to jako fakt, asi jako kdybych...

Martina: Ne pro obranu, ale pro průmysl? Za těch patnáct let nás to moc neochrání, ale zase budou mít lidé práci?

Jiří Hynek: Ne. Ono to souvisí. Protože – a to si politici někdy neuvědomují – koupit techniku, to je teprve začátek. Já přeci musím tuto techniku udržet v bojeschopném stavu po dobu celé její životnosti. A neumím ji udržet v bojeschopném stavu bez toho, aniž bych do toho zapojil vlastní průmysl. Nakonec covid nám ukázal, jak funguje mezinárodní spolupráce, jak fungují mezinárodní dodávky. Nefungují. Sáhnu si jenom na to, co mám na svém území. Čili jinými slovy: Když budu ta letadla aspoň servisovat, když na to budu dělat některé klíčové komponenty, tak pak tato letadla můžou fungovat i v době války. Jinak mi fungovat nebudou. Toto je realita.

EU vymísťuje průmyslovou výrobu z Evropy, a investoři utíkají. A najednou nám nějaký komisař řekne: Zvyšte výrobu munice. Je to ekoúchylná politika.

Martina: Vraťme se k munici. Jak tedy u nás v Evropě zvýšit výrobu?

Jiří Hynek: Na začátku loňského roku Evropská komise zveřejnila dokument, a na základě toho dokumentu připravila jakýsi akční plán, který nevím, jestli se plní. Moje zkušenost z dob socialismu je taková, že se většinou akční plány tolik neplnily, a Evropská unie na mě působí jako jakýsi nepovedený socialismus. A tento dokument obsahuje analýzu stavu surovin nutných pro fungování průmyslu, pro fungování evropského průmyslu – zdůrazňuji celého průmyslu, nejenom obranného. Obranný průmysl je jenom vrchol pyramidy, a vychází z dalších průmyslů, jako je chemický, slévárenský, těžební průmysl, a navazuje na ně. Je potřeba zhruba 30 základních surovin, a více než 90 procent těchto surovin se dováží ze zemí mimo Evropskou unii. A akční plán předpokládá, že do roku 2028 se bude alespoň 10 procent těžit, 30 procent zpracovávat, a nebudeme na jedné zemi závislí z více než 65 procent. To je tristní obraz „ekoúchylné politiky“ Evropské unie, která možná 20, 30 let vymísťuje průmyslovou výrobu z Evropy. Takže investoři utíkají. A najednou nám nějaký komisař řekne: „Zvyšte výrobu munice!“ Pro výrobu munice jsou potřeba tyto suroviny, a nejkritičtější místo je výroba nitrocelulózy. Česká republika má to štěstí, že na svém území má významného výrobce nitrocelulózy, je to jeden ze tří výrobců v Evropě.

Martina: Jenomže vyvážíme.

Jiří Hynek: Ale my z té nitrocelulózy na území České republiky zpracujeme jenom 10 procent. To je jako když necháme kácet a odvážet stromy do Číny, místo abychom si z těchto stromů vyrobili nábytek, a exportovali nábytek. Je to stejně hloupé. Já nevím, jak vlastně funguje hospodářská politika vlády, když tohle dopustí v době, kdy nitrocelulózy potřebujeme každou tunu.

Martina: Jiří Hynku, jestliže se uvedený akční plán má uskutečnit do roku 2028, a ty říkáš, že 90 procent surovin dovážíme, přičemž otevření nových těžebních míst trvá deset let, tak...

Jiří Hynek: V tom materiálu se říká, že deset let.

Martina: Tak řekni, k čemu takový akční plán je, kromě toho, že někdo má teplé místočko? Můžeš ho ty, nebo zpracovatelský, těžební průmysl, nějakým způsobem použít?

Jiří Hynek: Ne, my jsme zatím nepocítili jeden jediný dopad tohoto akčního plánu na zlepšení fungování podmínek v průmyslu.

Martina: Takže my jsme vlastně z 90 procent závislí na dovozu – částečně je to dovoz z Číny, částečně z Ruska – ale chceme machrovat, a zvyšovat výrobu.

Jiří Hynek: Přesně tak. Nejlegračnejší je na tom – je to spíš černý humor, než legrace – že my v bezpečnostní strategii státu Čínu označíme jako říši zla. Asi na 17 místech se tam mluví, jak je Čína špatná – já to nepopírám – ale zároveň jsme na Číně neskutečně závislí v dovozech. Já bych si představoval spíš obrácený postup: Nejdřív se vyvážíme z této závislosti, a pak můžeme machrovat. Ale my machrujeme, a nemáme na to.

Martina: Dobrá, podívejme se na surovinové zdroje. Já jsem řekla, že většinu dovážíme z Číny. Když říkáš, že 90 procent dovážíme, tak jak je to procentuálně? Od koho tedy dovážíme strategické suroviny, které potřebujeme k tomu, aby u nás v Evropě šlapal průmysl, a to ne jenom zbrojní a vojenský?

Jiří Hynek: Čínu jsme tady zmínili. Spousta surovin je v Africe, dováží se z Afriky, a upozorňuji, že převážnou část vlastní čínské těžební společnosti. A pak jsou suroviny, které pocházejí z Ruska, u kterých si nedokážu představit, že by bylo možné je během dvou let nahradit. Takže je firmy kupují někde na světových trzích, a nikdy nevíme, odkud přišly – akorát jsou dražší. Jenom pro představu: Ušlechtilá ocel před válkou stála 6x méně, než stojí dnes.

Nevýhodou ruského státního zbrojního průmyslu je, že management je mnohdy dosazován spíše na základě politické vůle než manažerských schopností. A moje zkušenosti tady jsou podobné.

Martina: Jak je na tom Rusko se surovinovými zdroji? Protože jsem tady už zmínila, že Rusko – ve srovnání se Spojenými státy a Evropou – vyrábí skoro trojnásobné množství dělostřelecké munice, a my ho chceme dohnat, a pokud možno předejhnat. Tak jak je na tom Rusko se surovinami?

Jiří Hynek: Ještě bych se zmínil o municích: Když jsem říkal, že musíme trefit na první dobrou, tak není munice, jako munice. Můžu vyrábět méně kvalitní munici, dokonce tak nekvalitní, že může ohrožovat posádku děla víc než nepřítele. A musíme si uvědomit, že munice má dostřel třeba 40 kilometrů, a je potřeba, aby dopadla relativně přesně. Můžu

vyrábět obrovské množství, a bude mi to dopadat v okruhu třeba půl kilometru, nebo můžu vyrábět kvalitnější municí, třeba lepší střelní prach, kvalitně vyrobený, takže to bude lépe hořet, a bude to mít přesnější dopad, a pak je větší šance, že trefím nepřítele, a ne vlastní jednotky. Rusko určitě vyrábí více, ale moje zkušenost s jinými ruskými produkty v minulosti říká, že ne vždycky byla kvalita dobrá. Ale oni, protože toho vyrábějí tak obrovské množství, holt dají více salv, a pak se jednou trefí.

Martina: A jak jsou tedy na tom se surovinovými zdroji?

Jiří Hynek: Rusko surovinovými zdroji oplývá, jejich nevýhodou je, že je neumí dostatečně efektivně využívat. Nevýhodou ruského zbrojního průmyslu je, že to je státní podnik, kde je management mnohdy dosazován spíše na základě nějaké politické vůle než manažerských schopností. I když tedy – přiznám se – moje zkušenosti tady mnohdy bývají podobné. Ale tento průmysl mají prostě obrovský. Mají suroviny, vyrábí, a hlavně byli schopni průmysl mobilizovat. Dodávají na zbrojní výrobu obrovské množství peněz ze státního rozpočtu, zásobují jednotky, jednotek mají nepřeberné množství, protože v Rusku jsou pořád chudší oblasti, kde se mnohem lépe verbuje, než v oblastech civilizovanějších a bohatších. Zdroje mají. Mají jak lidské zdroje, surovinové zdroje, tak průmyslové zdroje.

Martina: Jiří, ty jsi řekl, že nejvíce limitujícím faktorem je výroba nitrocelulózy pro municí. Naše Synthesia vyrábí asi 40 procent evropské produkce, ale jenom 10 procent zpracuje naše Explosia, a zbytek se vyváží. Má to řešení v tom, že nebudeme vyvážet, nebo tím jenom oslabíme dalšího spojence, který tím pádem nebude mít nitrocelulózu, a tudíž bude vyrábět zase méně oni? Jsou to spojené nádoby? Má to s nitrocelulózou řešení, nebo nemá?

Jiří Hynek: V každém případě bychom měli zpracovávat víc nitrocelulózy. Explosia je akciová společnost vlastněná státem, 100 procent akcií vlastní Ministerstvo průmyslu a obchodu. Možná by to byl dobrý dotaz na ministra průmyslu a obchodu, proč se nedaří výrazným způsobem navyšovat výrobu v Explosii. Já jsem tam byl nějakou dobu v dozorčí radě, a vím, že to není jednoduché. Ale byl jsem nahrazen členem KDU-ČSL, který je profesně trenér plavání, takže ten by asi lépe odpověděl na to, co je potřeba udělat pro zvýšení výroby. Zmiňoval jsem tady, že se ne všechny funkce obsazují podle odbornosti, ale podle politického klíče. Ale když se nám podaří razantním způsobem navýšit výrobu střelného prachu, tak pak zase obereme spojence, protože to, co nezpracujeme my, vyvážíme třeba do Spojených států, nebo do některých zemí západní Evropy.

Martina: Takže to opět nemá řešení? Nebo má?

Jiří Hynek: Ekonomicky to bude pro nás lepší, ale nebude to mít řešení, když se nenavýší výroba nitrocelulózy jako takové.

Služba v armádě není dostatečně atraktivní. Budou mladí lidé ochotni jít do armády, když porovnáme peníze s civilním sektorem, s úřednickými platy ve státní správě?

Martina: A jinak nitrocelulózu dovážíme z Číny?

Jiří Hynek: My ji nedovážíme. Některé suroviny z Číny dovážíme, není toho moc, ale je to třeba bavlněná složka na výrobu nitrocelulózy, která se dováží z Číny, protože kde je dneska zpracovatelský a textilní průmysl? V České republice jsme ho vlastně téměř zničili.

Martina: Ano, býval.

Jiří Hynek: Ano, býval tady.

Martina: Dobře. A jak jsou na tom Spojené státy, co se týká surovinových zdrojů, kapacit, a tím pádem navýšení výroby munice?

Jiří Hynek: Spojené státy, co vím, nemají dostatečnou výrobu nitrocelulózy, ale její výrobu posilují. A zase – Spojené státy, protože je to velká země, velmoc, mají surovinové zdroje – tak myslím, že jsou schopny tuto výrobu navýšit.

Martina: Jak na tom jsme momentálně my? Ukrajině jsme pomáhali ve velkém. Je to tedy tak, že naše sklady jsou prázdné? Teď mluvím o tom, jestli jakožto země ještě vůbec máme nějakou elementární schopnost obrany?

Jiří Hynek: Elementární schopnost obrany určitě máme, ale je otázka, na jak vysoké úrovni. To, co se vyváželo, nebo dodávalo na Ukrajinu, byla především stará sovětská technika, stará sovětská munice, třeba vyráběná u nás, ale podle sovětských pravidel. Pro Ukrajince to bylo dobré, protože dodnes jejich obrana stojí na staré sovětské technice, umí s ní zacházet, prošli s ní vojenským výcvikem, a přestože dostali moderní západní zbraně, tak fronta je tak dlouhá, že by se bez sovětské techniky neobešli. Takže to, co jsme vyváželi, nebyla technika, která by byla perspektivní pro naše budoucí operační schopnosti, protože my jsme ve fázi přezbrojení na – řekněme „naťácký“ – západní standard.

Nehledě na to, že základním problémem by byla neschopnost České republiky mobilizovat. Podívejme se, kdy skončila povinná vojenská služba. A i kdybychom měli techniku, tak koho do ní posadíme? Takže si myslím, že to, co jsme vyvezli na Ukrajinu, nebylo v neprospěch obranyschopnosti naší země. Na druhou stranu jsem přesvědčen, že obranyschopnost naší země by se měla zvětšit – podle mého názoru je nedostatečná.

Martina: Jak ji zvětšit? Teď mluvíš o lidských zdrojích? Nebo o zbraních, municí?

Jiří Hynek: To souvisí. K čemu mi je technika, když k technice nebudu mít lidi? K čemu mi jsou lidi, když nebudu mít techniku? K čemu jsou mi lidi, když nebudu mít vycvičený důstojnický sbor, když nebudu mít kvalitní taktiku? Tyto věci souvisí. Myslím, že nám to hoří ve všem, a hoří nám to především proto, že jsme dlouhodobě nefinancovali armádu. Nejjednodušší pro každou politickou garnituru bylo – když jim chyběli peníze v rozpočtu – vzít je armádě, protože to vidět není. A je tam relativně velký dluh. Navíc: Je služba v armádě dostatečně atraktivní, když se budou snažit někoho rekrutovat? V konkurenci,

kteřá dneska je – ať už v civilním sektoru, ať už jsou to úřednické platy ve státní správě, ať už jsou to hasiči, policie – bude dostatečný počet mladých lidí ochotný podepsat závazek do armády?

V knížce Start-Up Nation, která je o vzniku státu Izrael, se baví americký generál s izraelským generálem, a americký říká izraelskému: „Já vám závidím. Vy si můžete vybrat ty nejlepší. Já se můžu jenom modlit, aby si ti nejlepší vybrali nás.“ To je rozdíl mezi systémem povinné vojenské služby v Izraeli, a profesionální armádou v Americe. Tato služba musí být natolik atraktivní, aby ti nejlepší byli ochotni do profesionální armády jít.

Všechny příspěvky s Jiří Hynek

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.